

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a Mgr. Radovana Havelce ve věci žalobce: **I. D.**, zastoupen JUDr. Petrem Šádou, advokátem se sídlem Bořice 65, proti žalovanému **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2013, č. j. CPR-582-3/ČJ-2013-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 52 A 19/2013 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 11. 2012, č. j. KRPE-85085-43/ČJ-2012-170022-SV, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně bylo rozhodnuto tak, že stěžovateli nelze po dobu jednoho roku umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že rozsudek krajského soudu je vadný pro nezákonnost, neurčitost, nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost, jak má podle něj na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto by měl být zrušen. Všechny zmíněné vady má totiž již rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně, a přestože stěžovatel tyto vady setrvale namítá, nezabývaly se jimi ani odvolací orgán, ani krajský soud. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje určení podstatných skutkových náležitostí, které musí být obsaženy ve výroku rozhodnutí sankční povahy, ale i jakéhokoliv rozhodnutí vůbec. I kdyby o zaměstnání šlo, ve výroku chybí údaj o tom, kdy a kde měl stěžovatel vykonávat zaměstnání (práci) a o jaké zaměstnání (práci) se jednalo. Stěžovatel odkázal na trestní rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. 7 Tdo 1383/2005, Vrchního soudu v Praze „R 43/1994“ či Okresního státního zástupce v Semilech ze dne 8. 4. 2013, ve věci sp. zn. 1 ZN 337/2013. Výrok musí být náležitě určitý. Nedostatky skutkové věty přitom nemohou být zhojeny cestou odůvodnění, jak se dle stěžovatele mylně domnívá krajský soud. Vůdčí zásadou právního řádu je povinnost rozhodovat stejné věci stejně a různé různě. Napadené rozhodnutí z této zásady vybočuje. Stěžovatel odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, dle kterého „[s]právní orgán dbá [...] i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Dále stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 690/2001, ze kterého se podává, že „[k]e znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR), jehož nepominutelným komponentem je (...) i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky.“ (citovaná rozhodnutí ÚS jsou dostupná z: <http://nalus.usoud.cz>).

[3] Správní orgány ani soud dle stěžovatele navíc vůbec nezkoumaly, zda byl zaměstnán ve smyslu předpisů vyžadujících povolení k zaměstnání, či zda nešlo o občanskou výpomoc, ve smyslu (ustanovení § 384 až § 389 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění platném do roku 1991 (dále „občanský zákoník“). Výpověď svědka Č. potvrzuje, že se o zaměstnání nejednalo. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepravdivě tvrdí, že stěžovatel pracoval bez povolení. Ve spise je založeno povolení úřadu práce, takže není pravdou, že žalobce neměl pracovní povolení. Nevztahovalo-li se povolení na možnost vykonávat práci mimo Prahu, tak i toto tvrzení by muselo být obsaženo ve výroku. Nestací, aby bylo uvedeno pouze v odůvodnění. Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek krajského soud zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[4] Dne 17. 8. 2013 bylo zdejšímu soudu doručeno sdělení stěžovatele o rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 23. 7. 2013, č. j. 52 A 20/2013 - 24, jímž bylo rozhodnuto o žalobě ve věci náhrady nákladů řízení o správním vyhoštění s tím, že obsahuje odlišné odůvodnění (toto rozhodnutí však prima facie neobsahuje nic, co by odporovalo níže uvedeným závěrům, jde o sdělení míjející se s předmětem řízení o nyní projednávané kasační stížnosti, a proto se tímto podáním soud dále nezabýval).

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s nímž se naprosto ztotožňuje.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

[7] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů [§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.] a dospěl k závěru, není důvodná.

[8] Ze spisu krajského soudu a ze správního soudu zjistil zdejší soud tyto relevantní skutečnosti. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 11. 2012, č. j. KRPE-85085-43/Č. J. 2012-170022-SV, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s tím, že po dobu jednoho roku mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Výrok rozhodnutí výslovně uvádí, že „[p]odle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. se [stěžovateli] (...)“

ukládá *správní vyhoštění (...), neboť je cizinec na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání*“. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, kde namítl, že výrok o tom, že je zaměstnán bez povolení, neodpovídá skutečnosti, neboť v předmětnou dobu měl zaměstnání povoleno; již jen proto mělo být rozhodnutí zrušeno. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro neurčitost, zejména pokud jde o skutek, pro který bylo uloženo vyhoštění. Neurčité a nepřezkoumatelné bylo i oznámení o zahájení správního řízení, a proto je celé řízení zmatečné. Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl rozhodnutím ze dne 3. 4. 2012, č. j. CPR-582-3/ČJ-2013-930310-V234 s odůvodněním, že bylo prokázáno, že stěžovatel neměl pro výkon pomocných stavebních prací v areálu předmětné firmy v období od 16. 10. do 19. 10. 2012 platné povolení k zaměstnání, vydané místně příslušným úřadem práce a „[t]udíž pracoval bez povolení k zaměstnání“. Žalovaný odkázal na zákon o pobytu cizinců, který obsahuje [§ 178b] vlastní definici pojmu zaměstnání a správní orgán byl oprávněn posoudit, zda výkon činnosti byl závislou činností, k níž je třeba povolení a zda cizinec naplnil znaky ustanovení § 178b citovaného zákona. Uvedl dále, že stěžovatel při kontrole dne 19. 10. 2012 vykonával zateplovací a fasádní práce v areálu firmy Inventa s. r. o. Pardubice, a vykázal se rozhodnutím povolujícím výkon práce v Praze pro firmu Etorinstav s. r. o., s místem výkonu práce Praha, které vydal Úřad práce Praha. Pokud pracoval v areálu firmy Inventa jako zaměstnanec firmy Etorinstav, tedy v jiném místě výkonu práce a u jiného zaměstnavatele, než měl uvedeno v předloženém rozhodnutí úřadu práce, pracoval bez povolení k zaměstnání. Situaci na trhu práce přitom musí posuzovat místně příslušný úřad, který má dostatečné informace. Místo výkonu práce nelze měnit bez posouzení úřadem místně příslušným. Žalovaný považoval za dostatečně určité i oznámení o zahájení správního řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval za přezkoumatelné, což odůvodnil.

[9] Námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] se Nejvyšší správní soud musel zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku především odkázal na dispoziční zásadu a rozsah přezkumu [§ 75 odst. 2 s. ř. s.] s tím že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Průlomy do dispoziční zásady jsou zcela výjimečné. Krajský soud shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky průlomu do dispoziční zásady a poté věc zkoumal z hlediska stěžovatelem namítaných vad. Správní orgán prvního stupně podle soudu v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z výsledků kontroly stěžovatele provedené dne 19. 10. 2012. Při posouzení námítky neurčitosti odkázal krajský soud na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, tak jak bylo citováno výše, a uvedl, že z rozhodnutí je patrné kdy, kde a jaké zaměstnání měl stěžovatel bez povolení vykonávat. Plně postačí, je-li taková konkretizace provedena v odůvodnění, neboť žádný právní předpis přímo nestanoví, aby tato skutečnost byla přímo uvedena ve výroku rozhodnutí správního orgánu; odůvodnění je nedílnou součástí rozhodnutí. Žalovaný se podle krajského soudu vypořádal i s námitkou, že žalobce k zaměstnání povolení měl. Žalovaný výslovně uvedl, že šlo o povolení pro jiného zaměstnavatele s výkonem práce v jiném městě. Rovněž i zde postačovalo z hlediska určitosti a srozumitelnosti uvedení tohoto závěru v odůvodnění správního rozhodnutí. Krajský soud podotkl, že stěžovatel ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil, že by povolení vztahovalo na výkon práce pro jiného zaměstnavatele a v jiném místě. K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu zdejší soud uvádí, že z rozsudku jsou patrné právní úvahy soudu a jejich užití na konkrétní okolnosti projednávané věci, odůvodnění je srozumitelné a bezrozporné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje nepřezkoumatelnost. Námitka tedy není důvodná.

[10] Pokud jde o samotné vypořádání žalobní argumentace o neurčitosti, nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně krajským soudem [103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pak Nejvyšší správní soud dodává, že se vyslovil k otázce náležitosti výroku správního rozhodnutí z hlediska jeho srozumitelnosti a určitosti v několika rozhodnutích, a to i konkrétně ve vztahu k rozhodnutí o vyhoštění, vydaného na základě porušení zákona

o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud především opakovaně potvrdil, že z rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců musí být jednoznačně zřejmé, který ze čtyř důvodů, jež jsou v tomto ustanovení uvedeny, cizinec naplnil („[1] *je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo* [2] *na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo* [3] *bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo* [4] *takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*“), případně že svým jednáním naplnil některou z kombinací těchto důvodů (srov. rozsudek ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 - 4, bod 18; citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Postačí přitom, je-li protiprávní jednání cizince dostatečně určité a podrobně popsáno v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění (viz např. rozsudky ze dne: 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 - 77, či 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012 - 38). V projednávané věci výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně koresponduje s odůvodněním, které jej dále rozvádí. Výrok je dostatečně určitý, což platí i pro vymezení předmětu obsaženého v oznámení o zahájení řízení. (K podrobnostem lze k této námitce odkázat na str. 5 odst. 1 rozhodnutí žalovaného.) Stěžovatel v odvolání označil řízení z tohoto důvodu za „zmatečné“, což v žalobě konkretizoval tak, že neví, proto čemu se má bránit, avšak vydaná správní rozhodnutí jsou dostatečně určitá i z tohoto pohledu, o čemž ostatně svědčí i obsah prostředků, které stěžovatel užil k ochraně svých práv, z nichž je zjevné, že stěžovatel ví, čemu čelí. Správní rozhodnutí vydaná ve stěžovatelově věci nejsou v rozporu s výše uvedenými závěry a krajský soud tedy nepochybil, pokud je považoval za určitá, srozumitelná a přezkoumatelná.

[11] Stěžovatel se domáhal aplikace právních názorů z dřívějších soudních rozhodnutí [srov. usnesení NS ČR ve věci sp. zn. 7 Tdo 1383/2005 či usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 19994, sp. zn. 3 To 105/93 publ. jako 43/1994 SbRt (rozhodnutí OSZ v Semilech ze dne 8. 4. 2013 sp. zn. 1 ZN 337/2013 není veřejně dostupné, stěžovatel je nepřiložil a NSS s ohledem na své právní posouzení této stěžovatelovy námítky neshledal účelným toto rozhodnutí opatřit)]. Tato rozhodnutí však byla vydána v trestním řízení, kde jsou formální požadavky na obsah popisu stíhaného jednání zcela jiné. Normativní oporou jsou zde ustanovení § 120 odst. 3 A § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) a ústavní normy upínající se k obžalovací zásadě. Nejvyšší správní soud konstatuje, že právní jistota je velmi cennou ústavní hodnotou a důležitý je i požadavek stejného rozhodování stejných věcí. Obě tyto hodnoty (stejně jako ostatní ústavně chráněné statky) Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi brání (srov. např. výsledek vyhledávání v rozhodnutích na www.nssoud.cz po zadání sousloví „právní jistota“). Projednávaná věc však není „stejnou věcí“, jak namítal stěžovatel.

[12] Přestože ani výrok o správním vyhoštění nemůže rezignovat na potřebnou přesnost a jednoznačnost, tak nepřestává platit, že ani správní řád [srov. zejm. jeho § 68] ani zákon o pobytu cizinců [srov. jeho § 119 a § 178b z hlediska jejich implicitního působení] nekladou na výrok takové nároky, jako trestní řád. Tento rozdíl plyne z odlišné povahy obou řízení a jeho existenci není protiústavně potlačena právní jistota či harmonie právního řádu. Rozpor s nálezem Ústavního soudu ze dne 73. 3. 2003, ve věci sp. zn. IV. ÚS 690/2001 (viz výše bod [2]) tak není dán. Pro úplnost zdejší soud připomíná (shodně s již citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 8 As 28/2012), že správní vyhoštění nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (viz např. rozsudky ze dne: 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 - 77 či 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52). Tento závěr je v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, podle níž řízení o správním vyhoštění není rozhodováním o „*oprávněnosti trestního obvinění*“, ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2002, *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98). Judikatura Nejvyššího správního soudu v oblasti správního trestání stojí, pokud jde o výrok, na stejné pozici, jako trestní judikatura. Zde ale o trestání nejde. Stručně řečeno: byť jde v obou typových skupinách případů, které stěžovatel

srovnával (viz výše bod [2]), o rozhodnutí Policie ČR (rozhodnutí o vyhoštění dle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců versus usnesení o zahájení stíhání určité osoby jakožto obviněné dle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu), každý typ podléhá jinému zákonnému procesnímu režimu. Pro popis skutku v rozhodnutí o správním vyhoštění platí pravidla vyložená výše citovanou judikaturou NSS a trestní judikatura je nepoužitelná. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu nebylo porušeno. Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu respektují ustálenou judikaturu a nenarušují ochranu právní jistoty.

[13] Dále považuje zdejší soud za potřebné zdůraznit, že nyní projednávanou situaci nutno odlišit od skutkového základu, o němž rozhodl svým rozsudkem ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 - 42, kde odkazem na výklad opřený o systematiku zákoníku práce konstatoval, že při časově omezeném vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání není třeba žádat o nové povolení k zaměstnání. V projednávané věci nešlo ani o situaci řešenou v rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2012, č. j. 2 As 94/2012 - 26, kde skutková věta výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve spojení s odůvodněním rozhodnutí, nevedla k jednoznačnému závěru o právní kvalifikaci jednání. A konečně, nejedná se ani o případ nesprávného nerozlišování mezi výkonem práce bez povolení a výkonem práce v rozporu s uděleným povolením, a významu případného rozdílu pro správní vyhoštění (srov. rozsudky NSS ze dnů: 3. 9. 2008, č. j. 1 As 28/2008 - 76, 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 - 51, a č. j. 7 As 46/2006 - 56, a 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 - 66). Z citovaných rozhodnutí plyne, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiné pobočky Úřadu práce, než která rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydala, je v obecné rovině považován za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání (viz rozsudek NSS ze dne 18. září 2013, č. j. 9 As 83/2013 - 27). Je tomu tak proto, že Úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu působnosti jeho krajských poboček. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit, aby byli na území státu zaměstnávání cizinci teprve tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů České republiky.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl i vadu, která měla spočívat v tom, že správní orgán neposoudil věc jako občanskou výpomoc. Stěžovatel ji vymezil odkazem na neplatné ustanovení § 384 občanského zákoníku pocházejícím z doby, kdy nebylo možné podobné služby poskytovat na podnikatelské bázi („*Jestliže občan pro jiného občana na jeho žádost provede nějakou práci, poskytne mu půjčku anebo mu jinak vypomůže, jde o občanskou výpomoc. Poskytnutí občanské výpomoci musí být v souladu s pravidly socialistického soužití. Při poskytnutí občanské výpomoci má občan právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Právo na odměnu má občan jen potud, pokud byla dohodnuta a pokud odpovídá povaze výpomoci, zejména bylo-li výsledkem dosaženo jeho osobním přičiněním.*“). Tuto vadu stěžovatel uplatnil způsobem odpovídajícím § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato námitka by ale mohla být v řízení o kasační stížnosti úspěšně namítána pouze tehdy, pokud by se jednalo o vadu správního řízení, která již byla řádně uplatněna v řízení před krajským soudem, mohl-li tak stěžovatel učinit. Stěžovatel nemůže vady řízení před žalovaným poprvé namítat až v řízení o kasační stížnosti [§ 104 odst. 4 s. ř. s.]. V žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stěžovatel toto nedostatečné skutkové zjištění ve správním řízení nenamítal, takže jeho kasační stížnost v tomto směru není přípustná. [Pro úplnost zdejší soud připomíná, že již správní orgán se podrobně zabýval povahou vztahu mezi stěžovatelem a svědkem Č. a vyhodnotil jej (str. 4 odst. 5 rozhodnutí - byly naplněny znaky závislé práce (§ 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce ve znění pozdějších předpisů).]

[15] Stěžovatel dále namítl, že nebyla vypořádána námitka nepravdivosti tvrzení, že stěžovatel pracoval bez povolení. K tomu je třeba uvést, že správní orgán prvního stupně především dotazem u místně příslušného úřadu práce zjistil, že úřad nevydal žádné povolení, které by stěžovatele opravňovalo k výkonu práce v oblasti okresu Pardubice (str. 3 rozh. správního orgánu I. stupně dole a dopis úřadu práce ze dne 29. 10. 2012 pod položkou 34 správního spisu, kde se rovněž uvádí, že platné povolení se na práci na Pardubicku nevztahuje). Na toto zjištění odkázal ve svém

rozhodnutí i žalovaný (str. 4 odst. 3 a 4 jeho rozhodnutí) a odůvodnil proč má za to, že stěžovatel pracoval bez povolení. Rozvedení těchto skutečností v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je postačující, odpovídá požadavku srozumitelnosti a přehlednosti rozhodnutí a z tohoto pohledu je funkční. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve správním řízení bylo zjištěno, že stěžovatel vykonával závislou činnost za odměnu mimo region, kde měl práci povolenu (trh práce na Pardubicku a v Praze se přitom nepochybně liší) a bez jakékoli vazby na zaměstnavatele uvedeného v platném povolení. Závěr správních orgánů (aprobovaný správním soudem), že pracoval bez pracovního povolení je tedy přiléhavý a odpovídá obsahu spisu.

[16] Nejvyšší správní soud na základě všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[17] Stěžovatel, který je ze zákona osvobozen od placení soudních poplatků [§ 11 odst. 3 písm. f), ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], o takové osvobození požádal současně se žalobou, s níž spojil i žádost o přiznání odkladného účinku. Sám přitom uvedl, že byl od placení osvobozen již v řízení před krajským soudem. Žádost o osvobození se tak upínala na žádost o přiznání odkladného účinku, o níž bylo rozhodnuto, a soud již nyní o osvobození z výše uvedených důvodů nerozhodoval.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné relevantní náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly. (výrok **II.**).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu